

Sel, kes arro sai, kellega temma olli kokko juhtunud, ütles kohhe: Kül olled näinud; agga pean ütlema: Õige sandiste, nisamma waeſeſte, kui minna, ei diget riet, ei rahha koppi-kast ja mis keige halledam on tühhi föht!"

Naene, sedda kuuldes, sai halledaks ja pal-lus, et sel nenda hea olleks ja õnsa mehhе ue kue, westi, püksid, rahha ja teist mona ašja liggi wöttaks ja señna wiiks ja lubbas ka sel-lile selle hea eest waewa palgaks rahha ja lei-ba. Sel olli sündlik mees ja lubbas ka keik nenda tehha ja täita, kuida naene sedda so-wiš, ja käskis naest rutto walmis panna.

Kui keik olli walmis pandud, kangu tas fel kotti maast selga, naene satis veel mitto tuh-hat ja tuhhat tervisid liggi ja nenda läks sel omma teed!

Mitte kaua párrast sedda, tulli mees kojo, ja naene läks lahkesti temma wästo ja rákis sure süddame römuga mehheli üllesse, kuida temma tänna õnsast mehhest arro sanud, et temmal seal kül sant olla; agga se tehha tem-male römo, et ta ommeti woinud wanna õn-

sale, temma ello luggo wähhe kergitada, mis temma ühhе reisi selliga olli saatnud, kes otse Parradisi läinud.

Kui mees keik olli árra kuulnud, sai kül arro, et üks kelm naest olli petnud, kargas kohhe hobbuse selga ja kihutas járrele, et sedda kelmi kätte sada. Kui ta tükki maad olli metsateed árra sõitnud, panni hobbust pu külge finni ja läks veel jalla tükki maad járrele.

Selle aea sees tulli kelm metsast wälja, wöti-tis hobbust lahti, panni esmalt fotti ja párrast fargas iisse ka selga ja — läks!

Kui mees tagasi tulli, ei leidnud ennam hobbust ja möistis kohhe, et sel ka sedda wötnud ja läks koro. Koeo tulles küssis naene, kus hobbune já nud, kostis mees, et temma hobbust selli kätte andnud, kes siis parreminne ja rutteminne Parradisi jdude. Naene olli sellega rahbul ja süddamest römus ja mees ei teinud ka ennam kärra naese wästo, fest et ta iisse hobbust veel olli jure andnud ja tun-dis nüud kül kahjo; agga ka häbbi, et ta targem ei olnud, kui naene.